

DRUŽINA NAM RAZPADA ZARADI DEDIŠČINE

Ženska srednjih let pride na oder, odloži plašč in torbico na zofo, sezuje čevlje in se zlekne na zofo. Malce počiva in miga s prsti na nogah. Nato nagovori občinstvo. Proti koncu njene izpovedi od strani pride na oder nekoliko mlajša ženska, njena sestra, in neslišno sede za mizo.

Ž: Stara sem 40 let, najstarejša od treh otrok. Sem v stabilni, dolgoletni, 8 let trajajoči partnerski zvezi, moj dve leti mlajši brat je poročen in ima dva majhna otroka, sestra, 5 let mlajša, pa se bo poročila čez nekaj mesecev. Vedno smo se precej dobro razumeli, čeprav smo si po značajih močno različni. Jaz sem dokaj mirna, profesorica zgodovine in geografije na srednji šoli, brat je ekonomist in dela pri plinskem podjetju, sestra pa je diplomirala iz komunikologije. Nekaj let je delala kot tajnica v manjšem podjetju, ki pa je v času krize propadlo. Zdaj je že leto in pol na zavodu, tudi njen partner, diplomirani filozof, opravlja zgolj priložnostna dela. Oprostite, ker malce dolgovezim, toda morala sem vam napisati vse to, da boste bolje razumeli položaj. Naša starša sta bila namreč že nekaj let v domu za ostarele, oče je umrl pred letom dni za rakom, mama pa ima hudo Alzheimerjevo bolezen in se sveta okoli sebe ne zaveda več dobro, zato potrebuje neprestano intenzivno oskrbo. Živeli smo v veliki, dokaj razkošni hiši, naše otroštvo je bilo čudovito in brezskrbno. Hišo po odhodu staršev v dom oddajamo in s tem pokrivamo stroške oskrbe, pa še malo ostane viška. No, zdaj, ko je mama tako slaba, se je pojavilo vprašanje dedovanja. Brat pravi, naj hišo prodamo in si razdelimo denar, s čimer se strinjam, sestra pa ne. Ker se brat ne želi vpletati v debato, ji zaman poskušam dopovedati, da je to najlažja pot in zapletava se v neverjetne prepire...

S: (*eksplozivno, razburjeno*) Nikol ne boš nič razumela. Js se hočem v to hišo naselit in met otroke in jim omogočit lepo otroštvo!

Ž: (*sede pokonci na zofi, mirno, spravljlivo*) Ja, ampak ni fer do naju s Tomažem.

S: (*napadalno*) Kako ni fer?! Kašne budalaštine so to?! Kaj ti manjka, a? Kaj ti manjka?

Ž: (*mirno, spravljlivo*) Ja, nič mi ne manjka, samo...

S: (*jo prekine*) Točn tko! Nič ti ne manjka. Službo maš, stanovanje mata...

Ž: Enosobno...

S: (*se spakuje*) Enosobno, enosobno ... Če bi tist tvoj trot bil mal bl pr stvari, bi bla že kje na boljšem. Tko ga pa sam pedenaš!

Ž: (*spravljivo, a ogorčeno*) Lili, ne tko govort, k si krivična...

S: Krivična, krivična, a lajf je pa fer?! Zame je skrajn cajt, da mam otroke, zastopiš, kmal bo prepozn. Službe ne dobim, ne js ne Boris, a zdej mi hočeš pa še to vzet?! Lajf mi hočeš sfrdirbat! A?

Ž: (*še vedno dokaj mirno*) Lili, nč ti nočem, samo fer bi blo, da si ti in Tomaž in jst denar pravično razdelimo...

S: In kako to, da on nč ne teži? Sam ti nabijaš!

Ž: Lili, on se noče mešat, ampak sva se pogovorila in se strinjava glede tega.

S: Drek se strinjata! TI si mi fouš, k nimata otrok, pa s že prestara. No, jst pa še nism! NISM! Tri hočem met in zato bom zdej začela. In v bajto bomo šli!

Ž: Ampak, Lili, če nimata služb, kako bosta pa tri otroke preživljala?

S: Lej jo, k se čist v vse vtika! (*kljubovalno, napadalno*) Kaj! Zgorn del bomo mel mi, spodnga bom pa oddajala, sej je velka bajta. Pa bo.

Ž: (*vzdihne*) Jooj, Lili, ne bit tko agresivna. Ne mislit, da je lahko kr vse po tvoje... pa ti delaš načrte za šest, sedem ljudi.

S: (*se spakuje*) Jooj, Lili, tko si agresivna.... Js sm pa tko fer, k sm pametnejša, k sm profesorca, k dajem cveke...

Ž: (*proseče*) Lili...

S: Krota smotana, sebična. Sam svojo rt vidš.

Ž: (*se ogorčeno odzove*) Ej!

S: Ooo, a profesorco mal živčki dajejo?

Ž: (*prisilno mirna*) Lili, mal te mam že dost.

S: A reees? A mal?

Ž: Pa kaj je s tabo? A so ti čist hormoni zakuhali kaj?

S: (*ponori*) Evo, sej sm vedla. Žleht stara kuzla posušena, fovšljiva. Zmeri si mi bla fovš, k sm pet let mlajš. Kr glej me, kako mi bo ratal! Vse mi bo ratal. VSE! Službo bom dobla! Otroke bom mela! Da boš lohk res orenk fovš! A? Boš vidla! Boš že vidla... (*oddivja z odra*)

Ž (*nadaljuje, nagovarja občinstvo*) ... Takole to gre in se ne neha, pravzaprav postaja čedalje huje. Brat pravi, naj jo pustim pri miru, tako ali tako se bomo morali po materini smrti dokaj hitro odločiti, kaj naj storimo. V resnici je kar malo grozno, ker sestra dela načrte, kot da je mama že pokojna. Gospod doktor, svetujte mi, prosim. Ne želim izgubiti sestre, bojim pa se, da zgodba ne bo imela srečnega razpleta. Pred nekaj dnevi sem praznovala rojstni dan, brat se je izgovoril, da mora na službeno pot, sestra pa mi ni poslala niti telefonskega sporočila. Ne morem verjeti, da je postala tako brezobzirna. Bojim se, da bo storila kaj nerazumnega. Obhajajo me misli, da bo, recimo, med obiskom matere ubogi ženski podtaknila v podpis ponarejeno oporoko, v kateri bo vse zapustila njej, ali pa da bo zanosila in bo potem vzdrževanje otrok postalo moj in bratov problem. Kako bom zmogla davek na dediščino, če bom imela prej stroške z odvetnikom? Že pogrebi so danes tako dragi... V življenju pa res pride vse naenkrat...

***** PRVO LOČILO MED GLASBO *****

Zvonec vhodnih vrat. Ženska vstane z zofe in odpre vrata. Skupaj s sestro prideta na oder in sedeta za mizo.

S: Živjo.

Ž: Živjo, Lili. Hvala, k si pršla.

S: Ja, lej, treba se je zment. Dejmo to rešit, ane?

Ž: Ja.

Ž: Boš kavo?

S: Ahm... ne, sam mal vode bi.

Ž: Evo, izvoli.

S: Hvala. Kako je z mami?

Ž: Zlo slabo... No, povej, kako si se odločila?

S: Kako sem se odločila, sem ti že povedala.

Ž: Lili...

S: *(kljubovalno)* Ne, res. Kaj pol, če sm najmlajša. In nimam službe. To še ne pomen, da sm izmečk.

Ž: Noben ne prav, da si izmeček.

S: A da ne? *(se čedalje bolj razburja)* Ti si vsem raztrobla, kaj se dogaja. Vsi vejo, da nimam službe. Da Boris nima službe. Vsi vejo.

Ž: Lili, jst sm hotla pomagat...

S: Aja? A to je pomoč? Da si ti kao dobra in razumna, jst pa ta grda.

Ž: Sej ni tko izpadl...

S: O, pa je. Vsi vejo. Ti se žrtvuješ in skrbiš, jst sm pohlepna in brezobzirna in zmešana. Vsi vejo.

Ž: Sej si zmešana.

S: Jp, še sajna se ti ne... In zdej se priprav, ker bom res nardila neki nepredvidljivga.

Ž: Lili...

S: Tožla te bom zarad klevetanja.

Ž: Lili!

S: Jp. A mislš, da me bo zdej kdo vzel v službo?! Prasico pohlepno, k komi čaka, da ji bo mat umrla. K tako si me naslikala. Sem že govorila z odvetnikom. Duševne bolečine in uničena prihodnost. Mogoče je pa to moja prložnost!
(vstane, odrine stol, oddivja)

Ž: Lili! Počaki! Ne morš tko!

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

S: Lahko in bom. Sama si si kriva. Kr začni šparat! Se vidva na sodišču!

Odvihra z odra. Prizor zamrzne.

*** DRUGO LOČILO MED GLASBO ***

Zvonec vhodnih vrat. Ženska vstane z zofe in odpre vrata. Skupaj s sestro prideta na oder in sedeta za mizo.

S: Živjo.

Ž: Živjo, Lili. Hvala, k si pršla.

S: Ja, lej, treba se je zment. Dejmo to rešit, ane?

Ž: Ja.

S: Kako je z mami?

Ž: Zlo slabo.

S: *(vzdihne)*

Kratek premor.

Ž: Kako si pa ti?

S: Žal mi je, k včerej nisem mogla prit. Ampak mam pa dobro novico. Boris je dobu službo.

Ž: O! Ja, čestitam!

S: Ja, na eni šoli. Za nedoločen čas.

Ž: Ja, super!

S: Ja, ti ne veš, kako mi je odlegl. Čist sva bla oba že iz sebe. Tole na zavodu je čista muka. Čakaš, čakaš, počutiš se k drek... Noben te ne rab. Pa greš na en razgovor, na drug razgovor, na en tečaj, pa na drug tečaj, pa spoznaš mal novga folka, misliš - sej nism edini, pol pa slišiš – ta je dubu službo, un je šel v tujino, tuki pa nč, nč ... Kt da gniješ od znotrej... *(vzdihne)* Boris je zadnč reku, da se bo fental...

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

Ž: Ojoj!

S: Ja, pol sva začela kr loto igrat, čeprav sva vedla, da ne gre tko... zato sm pa bla čist...

Ž: *(jo prekine)* Lej, razumem.

S: Veš, v resnic ne vem, če bi zmogla vzdržvat to bajto...

Ž: Ja, sej vem. Dons je to ogromn strošek.

S: Ja, tko da... Boga mami...

Ž: Ja...

S: Lej, k bo... šla... res najboljš, da prodamo... čist odkrit ti povem, ne vem, če bi zmogla žvet tuki med spomini...

Ž: Ja.

S: A si jezna name?

Ž: Bla sm. Pa nism več. Hvala, k si mi povedala, nism vedla, da je tko hudo.

S: Najbl hudo je, k se vs čas primerjaš, pa nočeš bit slabši... nočeš, da kdo ve, da si luzer...

Ž: Ja.

S: Sori, Urši.

Ž: Je že v redu.

S: *(vstane, odrine stol)* Pol smo zmenen.

Ž: Ja. Tomaž bo najbrž večino stvari zrihtal, on se najbl spozna.

S: Okej... *(vzdih)* Dobr, da ga mam... Ej, zdej pa morm it. Greva na kosilo vn... že sto let nisva bla nikjer...

Ž: Okej, no, lepo bodta, dobr tek.... Se vidva jut, al kaj?

S: Ja, bom jst jut mami porihtala. Se vidva.

Se poljubčkata.

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

S: Adijo.

Ž: Adijo.

Zatemnitev.

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038